

РОЗДІЛ 1

Було вже темно, коли Кеті Бейкер бігла трасою у Південній Каліфорнії неподалік міста Редлендс. Вона знала про зниклих бігунок. До того ж вона працювала над однією з цих справ, і саме тому бігала сьогодні вночі одна; зібране у хвіст волосся, кросівки, газовий балончик за поясом шортів, тривожний свисток у потаємній кишені сорочки, щоб дати сигнал колегам, які засіли неподалік.

Кеті старанно відтворила профіль жертви.

Операція називалася «Мишоловка». Не дуже оригінальна назва, але влучна. Десять підготовлених жінок із поліцейських відділків Південної Каліфорнії погодилися стати приманкою для Вбивці з Інленд Емпаяер. Цілком таємну операцію проводили в різних місцях. Кеті Бейкер відбула інтенсивну підготовку із самооборони і була впевнена, що зможе дати відсіч нападнику.

За десять хвилин пробіжки Кеті помітила щось на стежині. Вона і так була напружена, а тепер іще дужче нашорошилася. Вона намацала балончик, витягла його і сховала у долоні, а потім збентежено зітхнула, коли підійшла ближче і роздивилася на дорозі заплакану дитину. Маленька босонога дівчинка, без куртки чи светра, хоча ніч прохолодна. Її пряме каштанове волосся сягало підборіддя.

Кеті присіла перед дитиною.

— Ти загубилася?

Дівчинка, якій на вигляд було років п'ять-шість, шморгнула носом і витерла його тильним боком долоні.

— Ти допоможеш знайти мою маму?
Як вона сюди потрапила? Втекла з дому?
Дівчинка показала в бік від доріжки.

— Вона пішла туди.

Тож мама десь неподалік. Кеті з полегшенням підвелася, заправляючи балончик назад за пояс. Не схоже, що вони впіймають Вбивцю з Інленд Емпаєр сьогодні, але добре, що вона вийшла на пробіжку. Нестерпно було думати, що бідолашне дитя збуде ніч у темряві й холоді. Кеті взяла дівчинку за руку.

— Ми її знайдемо.

— А якщо ні, можна нам піти до тебе додому?
Дивні слова для такої маленької дитини.

— Звісно. Як тебе звати?

— Мені не можна казати.

— Чому?

Вони заглибилися в ліс.

— Імена не є частиною гри, хіба не так?

— Якої гри?

— Тією гри, у яку ми граємо.

Почувши тривожні слова дитини, Кеті потяглася за пояс і намацала балончик.

І тут пролунав чоловічий крик:

— Біжи!

Дитина побігла.

Кеті отримала удар по голові й упала на землю. Газовий балончик випав з її руки. Вона перекотилася на спину, підтягнула коліна до підборіддя і вдарила чимдуж. Кров заливала очі, вона схопила балончик і скочила на ноги, не розуміючи, куди поділася

дівчинка і що взагалі відбувається. Дитина була частиною цього? Чи це просто збіг обставин?

Жінка націлила балончик в обличчя нападнику й натиснула на кнопку. Нічого не сталося. Лише бризки полетіли.

Чоловік збив її з ніг. Блиснув ніж, і вона відчула пекучий біль, коли він різнув її по горлу. Жінка захрипіла і знову побачила лезо в руці, яка піднялася високо над її головою.

— Татку, ні!

Татку?

Заскочений чоловік підвів голову. Потім скотився з її тіла, і вона почула кроки вдалині.

Кеті піднесла свисток до вуст. Жодного звуку.

Дитина повернулася і стояла неподалік.

Кеті з останніх сил потягнула за свисток, розриваючи ланцюжок на шиї. Притиснувши руку до горла, щоб зупинити кров, вона простягнула свисток дівчинці. Дитина не рухалася. Кеті підкликала її, кивками і жестами благаючи взяти свисток, намагаючись не виявляти власного страху. Дівчинка підійшла ближче. З ваганням узяла свисток. Кеті піднесла руку до рота і витягла губи, ніби імітуючи свист.

Не відриваючи погляду від Кеті, дівчинка повільно приклала свисток до вуст. Кеті підбадьорила її кивком.

Дівчинка дмухнула. Один раз, потім ще раз, звук прорвався і злетів до зірок.

Рука Кеті безсило впала. Вона почула сирени, і в якийсь момент розплющила очі та побачила дівчинку, що стояла над нею. Потім, як і той чоловік, дитина втекла, а Кеті відчула, як із неї витікає життя.

РОЗДІЛ 2

СЬОГОДЕННЯ

Детектив відділу вбивств Деніел Елліс увійшов до Сан-Квентіна, єдиної в Каліфорнії в'язниці для чоловіків, засуджених до найвищої міри покарання. Він подякував про себе за затінок і працюючий кондиціонер, водночас морально готуючись до того, що мало статися. Його викликав (інакше це не назвеш) ув'язнений Бенджамін Вейн Фішер, також відомий як Вбивця з Інленд Емпаєр. Деніел витратив вісім годин на дорогу від відділу вбивств у Сан-Бернардіно до Сан-Квентіна. Він перегрівся, втомився від їзди і підозрював, що черговому смертнику просто вкотре захотілося з кимось поговорити, хоча би й з копом. Таке частенько траплялося. Він їхав сюди, сподіваючись на більше, але без особливої надії.

Деніел зареєструвався на стійці, де йому видали спеціальне посвідчення з фотографією. Поки він вивертав кишені для металошукача, а потім складав свої речі, включно з пістолетом, у шафку, дозволив собі поміркувати про високий відсоток серійних убивць із другим іменем Вейн. Хтось навіть завдав собі клопоту їх порахувати, і наразі у списку налічувалося 223 вбивці. Це була ще одна з тих дивних речей, які не мали сенсу в океані беззмістовних фактів, коли йшлося про вбивства, скоєні під впливом темних інстинктів. Цей феномен навіть поширився на звичайних убивць. Прихильники «теорії Вейна», як її називали, встановили, що 0,41% засуджених вбивць мали друге ім'я Вейн.

Охоронець провів Деніела через анфіладу дверей, що відчинялися дистанційними пультами, якими керували контролери на центральному пульті. Цю си-

стему впровадили після кривавого бунту, під час якого постраждало 42 особи. Тепер, якщо до охоронця хтось сікався, двері залишалися зачиненими. Усі ув'язнені знали про це, але все одно час від часу намагалися вбити когось під час спроби втечі.

У в'язниці поверхні відбивали і посилювали звук. І кожне обличчя, чи то в'язня, чи охоронця, відображало гостру настороженість, а також готовність битися до смерті, якщо спалахне конфлікт. У цьому місці більшість людей від зриву відділяв один непроханий погляд, і стан постійного напруження позначався і на охоронцях, і на ув'язнених.

Запах в'язниці Деніел не сплутав би ні з чим. Він миттєво його впізнавав; навіть із зав'язаними очима міг сказати, що він зараз у тюрмі. У цій похмурій екосистемі, де бракувало природного світла і свіжого повітря, де застоюний запах промислових мийних засобів погано маскував сморід сечі й фекалій, відчувалося скуте дихання мертвих. Здавалося, він проходить через вологі видихи сумнозвісних в'язнів, як-от покійні Чарльз Менсон і Сірхан Сірхан. Запах в'їдався в одяг і волосся, і Деніел знав, що він стане його частиною на кілька наступних днів.

Він не зустрічався зі Вбивцею з Інленд Емпаєр раніше, але напевно знав про нього більше, ніж будь-хто в країні. Уперше Деніел почув про злочини Фішера ще дитиною, але вони наклали на нього відбиток, який змінив його життя. Він провів багато часу в Університеті Джорджа Мейсона, вивчаючи цю справу, і навіть написав статтю про Фішера. Дивно, що Деніел зустрічається з ним саме зараз. Життя бентежне.

Його провели до вузької кімнати з бежевими бетонними стінами без вікон, залитої штучним світ-

лом так, щоб у кутках не лишилося найменшої тині. Фішер уже чекав за столом. Так, роки його потріпали.

Усе, що Деніел бачив, чув і відчував, нагадувало йому, що це найнеприродніше місце на Землі, і він із тривожним співчуттям усвідомлював, що його мешканці залишаться тут до самої смерті. Змарноване життя було трагедією, хоч як поглянь, а думка про те, що хтось вічно житиме за цими стінами, не давала спокою.

Фішер і досі мав у собі щось професорське. Він один із тих людей, які можуть видаватись або розумним ботаном, або божевільним фріком. Деніелу розповіли, що до Фішера приходять побідкатись ув'язнені, які страждають від емоційних проблем, і він роздає поради як місцевий ментор. На волі Фішер викладав психологію — ще один доказ того, що деякі люди обирають певні професії, щоб розібратися у власних психозах.

Деніел усівся навпроти Фішера, намагаючись не видати свою реакцію щодо того, що опинився в одній кімнаті з особою, яка так багато років займала більшу частину його думок. Він витягнув із кишені пачку фруктової жуйки й посунув її через стіл. Улюблена жуйка Фішера. Принаймні, колись була.

Фішер покопався в пачці, запропонував її Деніелу (той похитав головою), потім поклав пластинку до рота, відкинувся на спинку і заплющив очі, смакуючи кілька хвилин, перш ніж знову подивитися на Деніела.

— Я колись тренував дівчат із софтболу. Вони любили цю жуйку. Запах і смак цієї жуйки дійсно повертає мене в минуле.

Це не входило в наміри Деніела, і від цього розділеного спогаду йому стало трохи не по собі.